
Naučit se cizí jazyk je jako otevřít bránu k dalším lidským duším, říká děkan KTF UK

Naučit se cizí jazyk je jako otevřít bránu k dalším lidským duším, říká děkan KTF UK

Kdybychom vzali doslova rčení „kolik řečí umíš, tolikrát jsi člověkem“, měla by [Katolická teologická fakulta UK](#) ve svém čele hned deset děkanů. ThLic. Prokop Brož, Th.D., totiž vedle biblických jazyků – řečtiny, hebrejštiny a latiny – skvěle ovládá i italštinu a němčinu, dohoví se anglicky a španělsky a v mládí se učil pochopitelně také ruštinu. Letos v létě se rozhodl, že splní slib a své znalosti v rámci měsíčního pobytu ve Francii rozšíří o další jazyk – o francouzštinu. Vedle toho se snaží porozumět i řeči koní. Když potřebuje nechat odpočinout hlavu, vyhoupne se do sedla a vyjede do přírody. Tento zájem doplnil i o další trochu netradiční koníček jak vystřížený z filmového westernu – praskání bičem.

Zdá se, že máte mimořádnou zálibu v učení se cizím jazykům. Celý červenec ve „sladké Francii“ zní jako krásně strávené léto. Teď už se domluvíte i s Francouzi v jejich rodné řeči?

Naučil jsem se slyšet francouzštinu a napodobit její přízvuk, to je v tomto jazyce základní a nejtěžší (*smích*). Co se týká psaného projevu, gramatiky a slovní zásoby, tam jsem víc doma, protože umím italštinu a španělštinu, což jsou v tomto ohledu jazyky dost podobné.

Proč jste se tentokrát rozhodl právě pro francouzštinu?

Je to jazyk, který jsem ještě neuměl, znal jsem jen jeho základy. Navíc jsem členem širšího komitétu časopisu *Communio*, který vychází v 11 jazykových verzích. V současné době jsou to právě Francouzi, kteří hodně přispívají k řízení a vedení tohoto periodika. Pro mě je to důležitá platforma, protože se tam pozoruhodným způsobem kultivuje a dělá teologie. Můžeme si jen přát, aby se i v České republice provozovala teologie takovým způsobem. Kolegům spjatým s časopisem jsem už dlouho sliboval, že se naučím francouzsky. Těšil jsem se na to a letos jsem se konečně ke studiu také odhodlal. Jeden z redaktorů, Jean-Robert Armogathe, je ředitelem jedné pařížské internátní školy, na léto odjel pryč a nabídl mi, že bych si mohl půjčit celý jeho apartmán. To byla nabídka, která se neodmítá. Přihlásil jsem se tedy na letní měsíční kurz, který pravidelně pořádá katolická univerzita Institut Catholique de Paris. Studoval jsem a poznával Paříž.

Měl jste možnost porozhlédnout se i po jiných částech Francie?

Škola byla hodně časově náročná, prošel jsem si tedy hlavně Paříž. O víkendech jsem se jel podívat do Rouen, trochu jsem si prošel Normandií. Další víkendy jsem vyjížděl spíše do míst nedaleko Paříže, podíval jsem se tak např. do Chartres.

Čekají vás ještě nějaká další prázdninová dobrodružství?

Udělat si celý měsíc prázdnin byl pro mě velký luxus. Běží projekty, na nichž se musím aktivně podílet. Chtěl bych proto využít klidnější dobu před začátkem nového akademického roku ke studiu.

Se svými třemi bratry prý každý rok chodíte na pout' do Vambeřic. Už jste měli letos čas se tam vydat?

Daří se nám tuto tradici udržovat už asi deset nebo dvanáct roků. Během zimy si vždy naplánujeme termín, který všem vyhovuje, a pak za lepšího počasí vyrazíme z našeho rodného Červeného Kostelce. Je to asi třicetkilometrový úsek. Část cesty jezdíme autem, část jdeme pěšky. V posledních letech s sebou bereme i dorost – synovce a neteře – takže si cestu trochu zkracujeme, aby ji zvládli i oni.

Proč jste si vybrali právě Vambeřice?

A víte, že vlastně nevím? Možná je to tím, že v kraji, ze kterého pocházíme, se udržuje silná tradice poutí do Vambeřic. Možná jsme se nechali inspirovat i tím, že do Vambeřic chodívala babička Boženy Němcové. Dříve jsme se každý rok

vydávali také do Malých Svatoňovic, což je ale jen asi 7 kilometrů od Kostelce, a my jsme s bratry hledali i nějakou větší pouť.

Několik let jste pobýval na studiích v Římě, podnikl jste někdy také tradiční pouť do tohoto místa?

Pěšky ne. Rád bych ale zkusil absolvovat pouť do Santiaga de Compostela. Chce to ale mít dostatek času – a vyšetřit si ho pro mě není bohužel snadné. Španělsko mě vůbec zajímá, rád bych se vydal na jeho úplný jih a pak naopak na sever po stopách karmelitánů – Jana od Kříže, Terezie z Ávily – a svatého Ignáce z Loyoly.

Četla jsem, že máte blízký vztah k horám a horolezectví, ve kterém českém skalním městě vás máme vyhlížet?

Horolezectví jsem dělal spíš v mládí – to bychom se sešli v Adršpachu, bohužel teď na to nemám čas. Člověk musí mít pro tento sport vynikající fyzickou kondici a hodně se mu věnovat. Nejde lézt jen občas, to je hodně nezodpovědné a nebezpečné. Do hor ale jezdím pořád rád, když je čas. Naposled jsem byl před dvěma lety na Korsice, kde jsme zdolali nejvyšší tamní vrchol Monte Cinto.

Když nemáte čas na horolezectví, kompenzujete to nějakými jinými sportovními aktivitami?

Asi druhým rokem se učím jezdit na koni. Z toho, jak jsem pořád seděl a díval se do monitoru, jsem začal mít problémy se zády a nevěděl jsem, jak je řešit. Pak mi někdo poradil, ať zkusím jezdit na koni, a opravdu to pomohlo. Vyjíždky jsou krásné, pro mě rozhodně více relaxační než sportovní, spíše se řídím tím, že kam člověk dojede či doskočí, tam je... Pořád ale trénuji, než se naučíte s koněm základní krok, klus, cval, chvíli to trvá...

A pak mám ještě jeden koníček – práskání bičem. To je skvělá věc na odreagování. Mám tři 2,5 až 3,5 metru dlouhé biče, které mi na míru zhotovil jeden pán z Moravy. Vyrábějí se i pětimetrové, ale ty jsou pro mě už zbytečně dlouhé. S biči se dělají různé sestavy, existují základní čtyři typy prásků. Nezdá se to, ale švih má sílu, je hodně náročný na předloktí, šlachy a úpony. Když si nedáte pozor, můžete si pěkně namočit ruku.

Ať už se ale jedná o studium nových řečí, různé sporty nebo i práskání bičem, všechny tyto aktivity jsou pro mě cestou, jak poznávat lidskou duši a duši života jinak.

Jak se učí takový správný švih? A kde trénujete?

Na internetu je spousta videí, existují i různé publikace. Nejlepší je jít ven, někam, kde je dost prostoru. Zrovna salónní sport to není (*smích*). Začal jsem s ním před pár roky, když jsem si říkal, že potřebuji změnu. Dřív si člověk mohl rozplánovat čas tak nějak víc rozmanitě, teď pořád jen sedíme u počítačů. Proč si tedy neobohatit čas i jiným typem činnosti. Několikrát do týdne, když se chci odreagovat, si proto zajdu někam ven a párkrát si prásknu bičem...